

XIV. ROZEPŘE

Písmo svaté:

Vznikl mezi nimi [apoštoly] spor, kdo z nich je asi největší. Řekl jim: „Králové panují nad národy, a ti, kdo jsou u moci, dávají si říkat dobrodinci. Avšak vy ne tak: Kdo mezi vámi je největší, buď jako poslední, a kdo je v čele, buď jako ten, který slouží. (Lk 22, 24- 26)

Odkud je mezi vámi závist a svár, ne-li z toho, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé?« (1Kor 3,3).

Katechismus:

Každý člověk zakouší zlo kolem sebe i v sobě samém. Tato zkušenost se projevuje i ve vztazích mezi mužem a ženou. Odedávna bylo jejich spojení ohrožováno nesvorností, vládychtivostí, nevěrností, žárlivostí a spory, jež mohou dojít až k nenávisti a rozchodu. Tento nepořádek se může projevovat více či méně ostře a může být více či méně překonáván, podle kultur, dob a jednotlivců, ale zdá se, že má všeobecný ráz. (čl. 1606 KKC).

Text k prohloubení meditace:

Tématem dnešní katecheze je duchovní skutečnost, kterou můžeme pojmenovat slovy jako „rozepře“, „sváry“, „spory“ či „polemiky“. Zlý duch nabádá v každé době ke svárům – ústa hlupáka je vyprovokují, nenávist, hněv, lakota je vyvolávají. Apoštol Pavel píše: „Již to je vaše prohra, že se vůbec mezi sebou vedete pře. Proč raději netrpíte křivdu? Proč raději nenesete škodu?“ (1 Kor 6, 7). Co je zdrojem svárů? Zloba. Co je zloba? Nedostatek lásky. Proč vede zloba ke svárům? Protože nedostatek lásky znamená rozdělení, oddělení, rozpor, při, krádež, cizoložství, pomluvu, vzpouru, nenávist, smrt a válku. Zloba rozděluje a separuje bratry, vytváří zmatek v mysli a ve svárlivých slovech, spor vede ke škorpení, sápe se po dobrech druhých loupením, cizoložstvím krade manžela bližnímu, reptáním a pomluvou rozdupává úctu a čest druhých, buřičstvím vzdaluje od autority, vede k tělesnému a duchovnímu odstranění bratří a národů nenávistí, smrtí a válkou. Rozepře je tedy ve své podstatě zloba, která vychází z mysli a vtělí se do svárlivých slov, jejichž adresátem je bližní.

Jak se vytvoří svár v mysli a jak vyjde z úst? Je jisté, že proto, aby mysl zrodila svár, který je zlobou, musí mít zlobu v jakékoli formě: egoismus, svět a tělo. Pýcha napadeného ducha je zdrojem netolerance a je příčinou nepřiměřené obhajoby, kterou vlastní *já* přehání, poté, co člověk špatně něco pochopil a nepřijal v dobrotivosti slova, gesta a chování bližního. Člověk chápe špatně, uvažuje zle, soudí nedobře a mluví hádavým a jízlivým způsobem. Svět, jeho mentalita, jeho úsudky a jeho reputace může provokovat odezvu, zášť a reakce, které vycházejí z takzvaných objasňování, vedou nevyhnutelně k pevnému podepření stanových kolíků sváru. Tělo pak má schopnost poplést mysl co se týče všeho a všech. Závist, žárlivost, donašečství, drsná zášť a staré obnovované rány, někdy lstivě zastřené uměním, jindy

kyselými a výsměšnými větami, gesty a chováním vrhají slepě hanebnosti na toho, kdo byl špatně pochopen. Sít sváru nevyhnutelně obestírá bližního, který, je-li nepřipraven, se brání falešnými obviněními, kterými urazí agresora ostrými posudky. Z toho bohužel přeskočí jiskra sváru, zapálí se, rozhoří, plane a ničí. Durdění, potupy, samolibosti, uhýbavé a pohrdavé pohledy jsou jiskrami sváru. Pokořování roste a valí se jako pěníci se mořské vlny. Nikdo se nemůže přiblížit. Ukřivdit jednomu a dát za pravdu druhému je nespravedlivé a nebezpečné. Oba jsou ukřivdění, oba jsou poražení. Pokoj v rodině je tak zamlžen a ohrožen. Kdo ví, do kdy to bude trvat! Je to jako opilost, která otupí mysl i smysly. Člověk už neuvažuje, chvěje se, pláče, vzdaluje se od společenství. Nedaří se mu modlit ani konat své povinnosti. Je-li sám, je otrávený, je-li ve společenství, umírá. Je pravda, že svár je jako jed a smrt. Svár vede snadno k nervozitě, světské mentalitě a dalším tělesným ošklivostem.

Co dělat a jaké je východisko? Nenech vstoupit zlobu do tvého ducha, tvé mysli, do tvých očí, tvých slov. A jsi-li občas neopatrný a slabý, zablokuj postupování zloby pokorou, modlitbou a pokáním. Tvá mysl ať volí omluvu, nikoli obvinění bližního. A to je rozhodný okamžik! Nemyl se! A pokud sis jistý/á zlobou bližního, odpověz na zlo dobrem, přičiň se o odstranění křehkosti bratra, nikoli o její radikalizování. Láska tě má pudit bratru pomoci, nikoli jej odkopnout. Je-li láska nepřítomná, nákaza zloby je nevyhnutelná. Dej si pozor! Mlč a nedej se nakazit. Cítíš-li se slabý/á, je lépe utéci, než se nepřipraveně utkat v dialogu, který určitě proběhne od nervózního dotazování po hádavou rozepři. Pokud jsi pochybil/a, hraj do protiútku: pospěš si nejdřív žádat o prominutí a pak pokorně objasni situaci a zároveň přijmi bez bouření chyby, jichž se bližní dopustil. Nechej jednat Boha. Pokornější zvítězí jako první a pomůže též bližnímu uspořádat mysl, slova a chování. Vidíš-li u druhého známky pokorného uznání zla, které vykonal, nevyužij situace, abys ho pokořil. Povzbuď ho, aby dosáhl smíru. Pokud ale bratr neodpovídá na tvou lásku, nepřihazuj dřevo do ohně, obrať se k modlitbě a konej za něho pokání. Bůh ti daruje vhodný okamžik, abys znovu nastolil/a příměří. Pokud k tomu nedojde, miluj dál, získáš si zásluhu, která ti nebude věčně odňata.

Předsevzetí:

Nebudu chtít řešit úkoly pouze lidsky, neboť se mohou snadno stát nadlidským úkolem v mém rozumu a v mých emocích. Budu si vědom, že ienom láska k Boží vůli mi učiní iakýkoliv úkol líbezným a lehkým.

Myšlenka na závěr:

„Když přijímáš slabosti bližního s láskou, jsou jako sklenice vody, která tě napojí; když je však ponecháš svému uvažování, stanou se vodou znečištěnou, která tě zašpiní.“ (Mons. P. Gaeleone 3. 7. 2011)

PRAVIDELNÝ ROGRAM SPOLEČENSTVÍ

17.30 adorace v kostele s možností svátosti smíření; 18.00 mše svatá v kostele; po mši sdílení v kryptě a malé občerstvení u „kulatého stolu“. Katecheze a další informace nalezneš:

<http://spolotcepia.signaly.cz/>